

[Brusvang]

Jeg vil ikke bebrejde regeringen, at trepartsforhandlingerne ikke har fundet sted på et tidligere tidspunkt, men jeg vil ikke tilbageholde den bemærkning, at vi har undret os over, at den mulighed ikke har været brugt. Det er fortsat vor opfattelse, at regeringen skal have sin tid i denne sag, den skal have den ro, der nu engang er nødvendig, og derfor står vi fortsat positivt over for regeringen. Det gav vi udtryk for i oktober måned, da vi politisk påtog os den byrde at stemme for en skatteudskrivning, som i virkeligheden inderbar en finanspolitisk stramning på 1.200 mill. kr. Det var ikke politisk særlig rart, og det var ikke det, vi mente var nødvendigt, men vi gjorde det altså for at vise regeringen, at den skulle have en fair chance.

Vi har efter fremkomsten af halvårsrapporten udtalt, at vi fortsat er principielt positivt indstillet over for regeringen, sådan at forstå, at kommer der et resultat på arbejdsmarkedet, som væsentligt overstiger, hvad landets økonomiske evner kan bære efter regeringens skøn, kan regeringen godt finde støtte hos os, hvis det bliver nødvendigt med en eller anden form for finanspolitisk stramning. Det betyder ikke, at vi er indstillet på at sige ja til alt, hvad regeringen kunne finde på i den henseende, men altså vilje til at yde en positiv indsats er der.

Vi ønsker ikke her i dag at foretage en almindelig vurdering af den økonomiske situation her i landet; det finder vi ikke er det rette tidspunkt at bruge tiden til. Vi skal nok fra CDs side tage stilling, den dag der foreligger et resultat fra arbejdsmarkedets parter eller det resultat, at regeringen spiller ud med konkrete forslag, fordi den har fundet dette fornødent. Så vil vi tage konkret stilling.

Der er i dag fremsat et dagsordensforslag, og jeg kan straks sige, at centrumdemokraterne ikke kan stemme for det, men må stemme imod. Den tanke, der ligger bag ved dagsordensforslaget, nemlig at man helst ikke skal have et valg samtidig med, at man har en vanskelig overenskomstsituation, kan vi selvfølgelig godt give udtryk for sympati med, men at folketinget som sådant ligefrem skulle forsøge at gribe ind i statsministerens særlige rettigheder på dette punkt, finder vi ikke nogen anledning til og må derfor stemme imod det stillede dagsordensforslag.

Ole Olsen (SF):

Det er efterhånden ganske besværligt at huske, hvor mange gange der i denne samling har været foretaget det, man kan kalde en almindelig økonomisk debat. Jeg vil tro, at hvis en eller anden uhildet observator af det danske samfund forsøgte at vurdere det, ville han nok finde, at det antal debatter, vi gennemførte, var omvendt proportionalt med de økonomiske resultater, vi nåede.

Man kunne godt, såfremt situationen ikke var så katastrofal, som den i og for sig er, være fristet til at læne sig tilbage i sin gode lænestol og iagttage og opfatte det hele som et satyrspil. Den situation, som Danmark og også mange andre lande er havnet i, er i og for sig en ganske ejendommelig situation. Vi taler om, at vi har en krise, og det bliver nævnt, at man ikke kan afskaffe kapitalens krise, for den er international; men vi skal lige lægge mærke til, hvad de forskellige tal viser. Der er stigende overskud for erhvervsvirksomhederne, der er stigende priser, og der er stigende beskæftigelse – jeg ved godt, at det sidste, om beskæftigelsen, skyldes, at vi har taget flere offentligt ansatte ind – men det er bestemt ikke forhold, man normalt skulle vente var forbundet med en krise. Jeg er bange for, at man er begyndt at tale så meget om krisen, at man tror, vi ikke kan gøre noget ved den, og derfor glemmer at foretage de tiltag, man rent faktisk kunne foretage, og som bør foretages for at gøre noget ved krisen.

Det er næsten uendelig langt, man skal gå tilbage for at finde baggrunden for den specielle udvikling, vi har i Danmark, som er noget anderledes og desværre også dårligere end udviklingen hos vore væsentligste handelspartnere.

Det forekommer mig, at det ville være rimeligt at gå tilbage til VKR-regeringens dage. Denne regering gjorde for at notere en politisk gevinst det galmandsværk at prøve at føre en rentesænkningspolitik. Rentesænkningspolitikken gjorde det nødvendigt for Nationalbanken at opkøbe for mange milliarder kroner obligationer, og dengang var en milliard kroner jo et betydelig mere imponerende tal, end det er i dag. Der skete det, som der næsten måtte ske, at lavrentepolitikken brød sammen for regeringen, og at man faktisk var nødsaget til at forhøje renten, og-